

Nicolae PRELIPCEANU

„Roberto Zucco” în sală renovată la „Bulandra”

După, vorba aceea, „lupte seculare”, iată că a ieșit, la Bulandra, și premiera cu „Roberto Zucco”, în regia lui Benjamin Walthers, spectacol anunțat de mult timp, încă înainte de destituirea intempestivă a lui Ștefan Iordănescu de la direcția acestui teatru. Spectacolul cu piesa lui Bernard-Marie Koltès este o coproducție cu Uniunea Teatrelor Europene, din care Bulandra face parte.

Spectatorii de la premieră au fost, desigur, izbiți în mod plăcut (cum „ghâghilau” urechile lui Marius Chicos Rostogan unele sunete, muzicale) de noua înfățișare a foaielor, a sălii și a scenei, totul renovat, restaurat, scilicet, poate în culori puțin prea tari, dar ce mai contează. Cum sala de la Izvor era una dintre cele mai prăfuite, cu fotolii neretapisate de zeci de ani, impresia e una tonică. De n-ar fi rămas reziduul schimbării capricioase a directorului, totul ar fi părut perfect, chiar și scaunele, mobile, de sală de ședințe, în așteptarea fotoliilor.

Pe mine unul, spectacolul cu *Roberto Zucco* nu m-a entuziasmat. Nici piesa nu mi s-a părut o victorie a dramaturgiei, cu ocolurile pe care le face prin diverse medii, adunându-le, silnic parcă, în ghearele personajului principal. Cazul real al ucigașului cu sânge rece al părinților săi și, în general, al oricui îi apare în față când „i s-a pus pata” nu știu dacă era unul atât de semnificativ încât să treacă pe scenă. Poate că era. Cazul lui Roberto Zucco (cel real) este unul de domeniul psihiatriei și, cu toată înfrumusețarea sa, cu fata care se prostituează, numai să ajungă în preajma sa, iubindu-l, pare neconvingător

și, credeți-mă, nu din cauza actorilor și poate nici de aceea a regizorului.

Cristian Iacob, după *Popcorn*-ul de la Mic, se vede în cam aceeași postură și se descurcă, ceva mai nuanțat, parcă, aici, de minune. Remarcabilă Tora Vasilescu, în rolul doamnei coapte, care știe ce e viața și care nu se mai sperie de nimeni și de nimic, nici chiar de pistolul tânărului său agresor. Vlad Zamfirescu are și el o izbucnire foarte bine susținută, când îl rupe în bătaie pe *Zucco*, fără să știe ce l-ar putea aștepta dacă acesta n-ar fi complet interzis de agresiunea sa. Fetele, să mă ierte, fie că e vorba de prostituată, fie de cea bătrână, fie de fecioara ce abia așteaptă să intre la bordel, mi s-au părut cam șterse. Păcat că doi actori ca Mihai Bisericanu și Radu Amzulescu nu au avut mare lucru de făcut, ar fi știut ce să ne arate. Au făcut-o și așa, dar pentru prea puțin timp. Ion Pavlescu, Mirela Gorea, Vlad Oancea, Andrei Aradits și ceilalți și-au făcut datoria onorabil, într-un spectacol unde nu mi s-a părut a fi excelat nici scenografia, autoare și a costumelor, Ann Heine. Poate, în timp, spectacolul să prindă viață; la premieră, în ciuda scenelor „de luptă”, dirijate de cunoscutul Szobi Cseh, spectacolul a cam atârnat de un fir de ață să cadă în plictiseală.

Teatrul L.S.Bulandra – Roberto Zucco de Bernard-Marie Koltès. Traducerea: Ozana Oancea, Mary Ciocircă. Adaptarea: Anja Nioduschewski, Benjamin Walthers. Regia: Benjamin Walthers. Scenografia: Ann Heine. Light design: Florin Țolaș. Scenele de luptă: Szobi Cseh. Data premierei: iunie 2002.